

100 אוגדות יצעדו לעבר ירושלים. סביר או לא?

פסק זמן

בנות אדירים, אין שום מדינה ששה לקד ראת מילחמה חדשה.

שנית, גם שביתת הנשק אינה שמה קץ לסיכוי סוך. אין עיראק יכולה לחשוף את הגבול/החזית שלה עם איראן. אין היא יכולה גם להתעלם מן המיעוט הכורדי בצפון המדינה, שמילחמתו העקד שנית לחרות קיבלה בשנים האחרונות תנופה חדשה.

שלישית, אחרי הטעות ההיסטורית שלו לא ישנה סדאם חוסיין שנית. הוא החליט בקלות-ידעת לתקוף את איראן, וישלם על כך מחיר עצום. אדם כזה אינו ממחר לעשות את אותו הדבר שוב.

רביעית, סיום מילחמת איראן-עיראק אינו מביא אוטומטית לסיום הסיכסוך העיראקי-הסורי. שתי המדינות מתחרות זו בזו מזה אלף שנה ויותר. שני פלגי מיפלת-הבעת' שונאים זה את זה.

המיצעד העיראקי הגדול לירושלים גם הוא אינו עומד על הפרק.

ל זה נכון ביולי 1988. וזה יהיה נכון, מן הסתם, גם ב-1989 וב-1990.

אך זה לא יהיה בהכרח נכון בשנת 2000.

המצב במרחב השמי הוא דינמי. אין הוא דומה

המיצעד האיראני הגדול לירושלים פשוט אינו עומד על הפרק.

מה קורה בעיראק? גם בה קרה הרבה כשמונה שנים אלה.

סדאם חוסיין קיווה להכריע את איראן במכת פתע גדולה אחת, תוך כמה שבועות, כפי שקיווה היטלר לעשות לברית-המועצות. (לשני המיקרים היה רקע דומה מבחינה אחת: היטלר קיווה לניצחון קל מפני שסטאלין חיסל לפני כן את כל הקצונה הבכירה הסובייטית, בהתקפה של טירוף רצחני. סדאם חוסיין קיווה לתוצאה דומה מפני שחומייני חיסל את קציני השאה, ובעיקר את רובי רובם של טייסי חיל-האוויר האיראני.)

אחרי הכישלון הראשוני, הכין העם העיראקי שהוא לוחם עכשיו על חייו, פשוטו כמשמעו, מול המכה החוזרת של הקנאות האיראנית. כפי שעמי דה עיראק כעבר מול הגל המונגולי והמיתקפה של טימור הצולע, כך שימשה עיראק גם הפעם כחומה הבצורה של העולם הערבי כלפי מיותר.

שני המישטרים ממשוכים לשנוא זה את זה.

וגם לולא זה היה כך — האיכה המסורתית, בנו אלפיה-השנים, בין שתי הארצות האלה היא תופעה שאינה יכולה להיעלם בנדלילה, אלא בררך נס.

מה קורה באיראן? האם אחרי שמונה שנות מילחמה מוכנים עכשיו האיראנים, בהתל-הבות קנאית, לפנות נגד האוייב הציוני ולשחרר את קורדייה-האסלאם בירושלים?

אין שום סכנה כזאת.

שמונה שנים של מילחמת-התשה אכזרית הור תירו באיראן פצעים עמוקים. כאשר פלשו העיראקים לארצם, הגיבו האירא-נים כפי שמגיב כל עם גא, בעל תודעה לאומית חזקה: הוא התאחד מסביב למנהיגיו והשיב מיל-חמה שעה בזעם לוהט ובמסירות אינסוף. הלהט הלאומי תוגבר עליידי הקנאות השיי-עית, פרי רוחם של האיית-אללה ואנשיו. המיל-

לובי-בלהות חדש מהלך אימים בישראל. חיינו אינם חיים בלי סיוט תורני כזה.

לא רק כל-היתקשורת, המתפרנסים מן הדיס-טריה היומית, אלא גם האדם ברחוב זקוק לסיוט כזה. אלמלא היה לזה ביקוש, לא היה נוצר גם היצע.

אפשר היה לחשוב כי האינית-פארה, המתרח-שת ממש מתחת לאפנו, מספקת את כל הסיוטים הדרושים. מדיניות יש סיפור-יועוה, העולים זה על זה. אבל על האינית-פארה אין רוצים לשמוע. היא קרובה מדי. איראפשר ליהנות ממנה כמו מחד-לוס-בלהות גדול, מיסתורי, אימתני אך רחוק.

השבוע נולד סיוט חדש כזה:

מילחמת איראן-עיראק הסתיימה. 50 אוגדות עיראקיות למודות-מילחמה רי 50 אוגדות פאנאמיות של איראן יתי-אחדו ויהיו לצבא אדיר. צבא מאוחד זה יפנה מערבה וישענה, על אלפי הטנקים שלו, לעבר גבולות ישראל.

אז תתחיל מילחמת גוג ומגוג. מילח-מה לחיים ולמוות של עמי-ישראל. כל הגיינים ישוחררו מן הבקבוקים: גאזים רעילים, פצצות גרעיניות, כלי-הנשק של יום-הדיון.

מה ממש בחלוס-בלהות זה? קורדי-כל: אין הוא חדש. במשך שמונה שנים שימש להצדקת אחת התועבות הגדולות של האנושות: אספקת הנשק לאיראן, לעיראק או לש-תיחן גם יחד.

(ליעקב נימרודי, אחד מאדריכלי פרשת-הנשק האיראנית, ייחסו השבוע את האמירה שהרעישו את העולם: "סיום מילחמת איראן-עיראק הוא יום-שחור לסוחריה-הנשק בעולם").

במו שאמר הפרימיטיב הגדול, רסאל איתן: "שיהרגו אחד את השני!"

כמו שאמרו אחרים, מתוככמים יותר, במיש-רדים ממוגרי-אוויר ובמיסעדות-פארה: "הביטחון הלאומי של ישראל מחייב את המשך המילחמה עד בלי סוף, כדי ששני הצדדים יהיו עסוקים!" מדברים על מיליון הרוגים משני הצדדים במילחמה נוראה זו, בת שמונה השנים. על מיספר מחריד ערך יותר של פצועים.

אוי לביטחון הלאומי הזקוק לטראי-גדיה בזאת כדי להחזיק מעמד. אוי למדינה של ניצוליה-השואה הזקוקה לשואה של אחרים כדי להתקיים.

אולם הסיפור כולו הוא עורבאי-פרה, תירוץ לניהול מדיניות צינית, כסות למיסחר האפל ביותר עלי-ארמות: המיסחר במוות.

הביטחון הלאומי של עמי-ישראל יכול להתקיים טוב מאוד בלי מילחמת אי-ראן-עיראק. והסיוט של 100-האוגדות הוא שטות.

רעיון ששני האויבים הגדולים יתבקו לפתע בשדה-הקרב, מעל לחררי הגופות, ויפנו יחדיו לעבר אויב חדש הוא רעיון ספרותי, אך לא מציאותי.

יתכן שהיה יכול להיות ממש ברעיון זה אילו כרע אחד משני המישטרים היריבים. למשל: אילו התמוטט שילטונו של סדאם חוסיין, ואנשי האיית-אללה היו מצליחים לכונן בבגדאד-ממ-שלה שיעית פרו-איראנית. או אילו קרס מישטר האיית-אללה בטהראן, וסדאם חוסיין היה מכונן שם מישטר פרו-ערבי ופרו-עיראקי.

אבל זה לא קרה. אנשי חומייני ממשוכים לשלוט בטהראן, ואין שמץ של אפשרות שמישטר זה יתמוטט עתה. אנשי סדאם חוסיין ממשוכים לשלוט בבגדאד ביתר עוצמה, אחרי שנחלו ניצחון מפתיע.

לנוף ישו, שבו כבו כל הריהגעש. מתחת לפני האדמה שלנו פועלים כוחות חוקים, הריהגעש יכולים לפרוץ ולפלוט כמויות אדירות של לאבה, האדמה וזה בלי הרף.

חבית חומר-הנפץ, ששמה הבעייה הפלסטית, יכולה לפתע להתפוצץ וליצור במרחב כולו מציאות נפשית חדשה לגמרי. הפונדמנטליזם המוסלמי, שספג זה עתה מכה באיראן, יכול להתפרץ בפינה אחרת של העולם הערבי, ולגרם למציאות חדשה. המתחרת היהודית הבאה יכולה לפוצץ את מיסגד אל-אקצה ואת כיפת-הסלע, ולהביא להתפוצצות אשר תשנה את נוף המרחב כולו.

לכן: יש לנו פסק-זמן. איש אינו יכול לדעת (המשך בעמוד 16)

הצבא העיראקי לחם בהצטיינות, ואין ספק שהוא חזר עתה גאוזה עצוי מזה על כך.

עכשיו יש לעיראק הצבא הגדול ביותר, המי-שוכלל ביותר ובעל המוראל הגבוה ביותר שעמד לרשות העולם הערבי ברורות האחרונים. **אך האם מוכן ומסוגל צבא זה לפנות מחר בבוקר מערבה, נגד האוייב הציוני-ני?**

וודאי שלא. ראשית, עיראק זקוקה למנוחה. אחי רי מילחמה של שמונה שנים, שפגעה קשה בתשתית הכלכלית, שתבעה קורי-

חמה הלאומית הפכה מילחמת-קורש, אף שגם בצד השני עמד עם שהוא שיעי-ברבו. הגל הגדול של התלהבות הלאומית-הדתית הוא שעצר את המיתקפה של סדאם חוסיין. במשך שנים ארוכות של התשה הדדית קם הגל האיראני שוב ושוב וניסה להציף את עיראק. לשווא.

כרוז לגמרי כי איראן הגיעה לנקודת-השי-כירה. האיית-אללה הסכים לשביתת-הנשק רק מפני שעמו התעיף. לעם האיראני קרה מה שקרה לגרמנים במילחמת-העולם הראשונה, ולארצות-הדרום במילחמת-האזרחים האמריקאית: הוא הת-עורר באחד הבקרים והחליט: די.

הקנאות השיעית התעיפה. הלהט הלאומי התעיף. איש לא יצליח בשנים הקרובות להלהיב את איראן להרפתקה דתית-לאומית-צבאית חרי-שה.